

сопственој јурисдикцији *ratione temporis*, премда је, како смо видели, одлука у том предмету била у ствари заснована на закључку који се у коначном исходу ослонио на јурисдикцију *ratione materiae*. Радило се о једном диктуму, односно једном делу пресуде чешког случаја, који ће постати веома значајан за јуриспруденцију Суда у овој материји. Још један примерак у посматраном низу представља пресуда у случају Блечић против Хрватске. Велико веће Суда је тај предмет решило применом приступа о надлежности Суда *ratione temporis*. У питању је било лишење станарског права. Подносиатеља представке је од 1953. била носилац станарског права на стану у друштвеној својини у Задру. Током 1991. је напустила град и отишла код ћерке у Италију. Почев од новембра те године у стану је боравило бесправно усељено лице. Општина је 1992. покренула поступак за одузимање станарског права подносиатељки представке. Тај поступак је пред првостепеним судом окончан 1994. године. Станарско право јој је престало. По жалби је, међутим, другостепени суд дао за право подносиатељки представке, да би 15. фебруара 1996. године Врховни суд Хрватске укинуо другостепену пресуду и оснажио ону донету у првом степену. Подносиатеља представке се обратила жалбом Уставном суду Хрватске, који је ту жалбу одбио 8. новембра 1999. године.

За коментар овог случаја од значаја је чињеница да је Република Хрватска актом о ратификацији инкорпорисала Конвенцију у сопствени правни поредак 5. новембра 1997. године. Као што се види, тај датум пада између оних који представљају датуме одговарајућих одлука Врховног суда и Уставног суда. Проблем је представљало питање кад је правна ствар по хрватском унутрашњем праву постала *res iudicata*. Суд је стао на гледиште да је то било на дан доношења пресуде Врховног суда. Било је дакле неспорно да станарско право представља имање у смислу члана 1. Првог протокола, али се Суд запитао да ли има надлежност *ratione temporis* да одлучује о евентуалној повреди права на мирно уживање имања. Седмочлано веће Суда је на поменуто питање одговорило потврдно. Велико веће је пресудило другачије. До таквог закључка је Велико веће дошло после опсежне расправе јуриспруденције Суда, која се протеже кроз читавих тридесетак параграфа пресуде у којима је већи број преседана подвргнут рашчлањавању. Кључни аргумент са становишта нашег занимања на овом месту налази се у ставу Суда, изреченом с позивом на преседан из случаја Малхоус да је „одузимање појединцу стана или имања [је] у начелу тренутни акт, који не ствара трајну ситуацију.“ Тако је и у овој пресуди доктрина тренутног акта послужила као основ за доношење коначног судског закључка, односно за изреку пресуде. Ова је донета већином од једанаест гласова према шест. Судије које су остале у мањини једнодушно су оспоравале закључак о ненадлежности Суда *ratione temporis*, али нису изричито тежиле томе да у први ред истакну могућност